

med en anden Klasse med en Uddannelse, der har et helt andet Sigte, kun er gennemført for et militært Ministeriums Vedkommende — man kunde akkurat lige saa godt have gennemført det for andre Ministeriers Vedkommende; hvorfor skulde man ikke give Kontorassistenter og Bude i de forskellige Ministerier Rang med Fuldmægtige og Kontorchefer? Det var der ikke Spor i Vejen for. Men det gale for de militære Ministeriers Vedkommende er, naar man lader Kommandofølgen følge denne Rang; Rangen er i og for sig ligegyldig, men det, der bliver farligt og bliver forkert, er, om man lader den Forholdsregel, som man har truffet ved Ordningen af 1922, indvirke paa selve Kommandoen i Hæren.

Allerede den Gang Forsvarslovene diskuteredes, fremkom der en Skrivelse fra Chefen for Generalstaben og de kommanderende Generaler, der udtalte, at Ordningen ikke vilde vække Tilfredshed, og at den sikkert paa flere Punkter vilde være uforenelig med en forsvarlig Ordning af Militæret. Sagen er jo den, at Hærens Officierer stadig væk er akkurat de samme som de tidligere Underofficerer, og deres Uddannelse er ikke baseret paa det, de nu skal til at udføre, naar den nye Kommandofølge er traadt i Kraft. Hærens tidligere Underofficerer, nu Officianter, er uddannet med det Formaal dels at optræde som Førere af de ganske smaa Enheder, Sektioner og Halvdelinger, og dels at optræde som Administratorer i de ringeste Led; det vil sige som Kommandounderofficerer, som Skrivere paa de forskellige Kontorer og for de Officianters Vedkommende, der faar en speciel Uddannelse, som Lærere i de forskellige praktiske Fag, f. Eks. som Skydelærere og Gymnastiklærere.

Med andre Ord, Uddannelsen gaar slet ikke ud paa at uddanne de paagældende til Førere f. Eks. af Delinger eller til Førere af større Enheder. Det er slet ikke Meningen med Uddannelsen, og derfor er det ganske forkasteligt at forsøge gennem Kommandofølgen at sætte disse Folk til at udrette et Arbejde, som deres Uddannelse ikke kvalificerer dem til at udføre. Jeg kan f. Eks. meget vel fra min Soldatertid huske, at Underofficerer, der var fortrinlige Kommandounderofficerer, Vaabenmestre o. s. v., ikke var i Stand til, naar de en enkelt Gang skulde forsøge sig med Felttjeneste, at føre en Deling tilnærmelsesvis saa godt som en ung Kornet. Jeg tror, det er et stort Bevis paa, at det er rigtigt, hvad der hævdes fra Officerernes Side, at Under-

officerernes og Officianternes Uddannelse tager Sigte paa helt andre Formaal end det, man vil sætte dem til efter de nye Bestemmelser, og det samme gælder i Virkeligheden, naar man sammenligner dem med de værnepligtige Officerer. De værnepligtige Officerer har nu en Gang en vis Foruddannelse, og deres kortvarige militære Uddannelse er ogsaa beregnet netop paa, at de skal optræde som Delingsførere, saa der er ikke Spor af Grund til at tro andet end, at akkurat de samme Argumenter kan anvendes for de værnepligtige Officerers Vedkommende som for de faste Officerers.

I Forbindelse med det, jeg her har nævnt om forskellige militære Sager, vil jeg gerne omtale, at der indenfor store Kredse af radiointeresserede Mennesker synes at være et Ønske om, at de traadløse Udsendelser fra Orlogsværftet blev lavet om, saa at de ikke greb saa forstyrrende ind i de andre Radioudsendelser; det vil vist navnlig have særlig Betydning, hvis man nu begynder paa at udsende — saa vidt jeg ved med Statsstøtte — Operaer fra den kongelige Opera, om man fik Orlogsværftets Udsender lavet om.

Der er her under Finanslovdebatten drøftet en hel Række Embedsudnævnelser; og man har fra forskellig Side sagt, at de var af politisk Art, og man har kritiseret forskellige Udnævnelser af Embedsmænd, der efter mit Skøn ikke spiller saa forfærdelig stor Rolle, rent administrativt og repræsentativt. Men der er een Embedsudnævnelse, som man ikke ved nogen Lejlighed har diskuteret, og som egentlig mærkelig nok heller ikke er kritiseret i den konservative Presse. Det er en Embedsudnævnelse, som jeg alligevel mener er ganske overordentlig skæbnesvanger i sine Konsekvenser; nemlig Besættelsen af Embedet som Overpræsident i København. Naar jeg mener, at denne Udnævnelse er skæbnesvanger, er det ikke paa Grund af den Person, man har valgt til Overpræsident. Denne Person er en Mand, man fra alle Sider nærer stor, jeg kan sige oven i Købet meget stor, Agtelse for, en Mand, som man ved er en overordentlig dygtig Kommunalmand, som er i Stand til at arbejde sammen med Folk af alle Partier. Naar jeg alligevel tror, at hans Udnævnelse er ganske forfejlet, er det, fordi jeg mener, at man derved kommer ind paa et forkert Princip, et Princip, som i mangt og meget kommer til at minde om det, man anvender ovre i Amerika, hvor man skifter høje administrative Embedsmænd ved baade